

Mirjam Mous

Spees de ruimtewees

Van Holkema & Warendorf

Derde druk 2014

ISBN 978 90 00 36625 5

NUR 282

© 2012 Van Holkema & Warendorf

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.nl

www.mirjammous.nl

www.facebook.com/deleukstekinderboeken

Tekst: Mirjam Mous

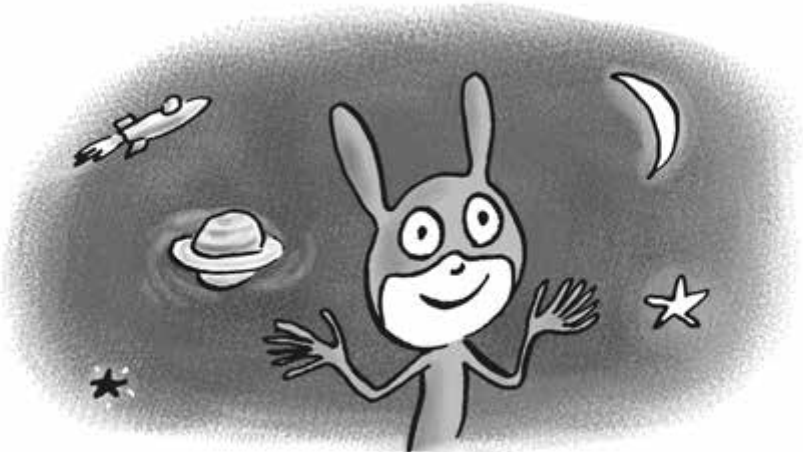
Illustraties: Hugo van Look

Omslagontwerp: Petra Gerritsen, www.spletters.nl

Zetwerk binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Broer

Ik heet Boelie. Negen jaar lang was ik enig kind, maar nu niet meer.
Zo ziet mijn nieuwe broer eruit:

Ik verzin dit niet! Het is echt zo.

Soms kan ik het zelf ook bijna niet geloven. Daarom heb ik het allemaal opgeschreven. Hoe het gekomen is en zo. Wat die gemene Koeman van plan was en hoe onze klas...

Nou ja, lees zelf maar.

Soepbord

Het gebeurde op dinsdagmiddag tijdens de rekenles.

‘Hoeveel is zes keer drie?’ vroeg juf Marion.

‘Achtien,’ antwoordde Pim, de rekenmachine van onze klas. En de taalmachine. Of zeg maar: de allesmachine. Volgens mij weet hij net zoveel als onze juf en anders toch wel bijna.

Gaap! dacht ik en ik keek naar buiten. De lucht was blauw en de zon scheen. De perfecte omstandigheden voor een potje voetbal of...

Huh?

BOVEN DE GYMZAAL HING EEN OMGEKEERD REUZENSOEPBORD.

‘Moet je daar kijken!’ riep ik.

Binnen twee tellen stond iedereen voor het raam.

‘Droom ik?’ vroeg Mei.

‘Zal ik even knijpen?’ bood Hamza aan.

Juf Marion zette haar bril af. Ze schudde ermee alsof ze wilde controleren of hij niet stuk was. Toen zette ze hem weer op.

‘Het is een UFO,’ zei Pim op het toontje van een schoolmeester. ‘Dat is een ander woord voor een ruimteschip van buitenaardse wezens. Dit modelletje heet een vliegende schotel en...’

Nee, hè? dacht ik. Dat wordt weer een spreekbeurt van twintig minuten. Maar vandaag kreeg hij de kans niet.

‘Er bestaan helemaal geen UFO’S,’ viel Jan-Paul hem in de rede. ‘Het is vast een reclameballon of zo.’

Hij heeft verstand van zulke dingen. Zijn vader maakt STER-spotjes voor de tv.

Ik voelde mezelf knikken. Een reclameballon was lang niet zo eng als een UFO.

Naast me klom Jordi op de vensterbank. Dat was heel gewoon voor Jordi, maar het was heel ongewoon dat de juf er niks van zei. Hij drukte zijn neus tegen de ruit en schreeuwde: 'Het is geen ballon! Ik zie geen touwtje!'

'Maar...' zei Pim.

Hij stopte meteen weer met praten, want het soepbord begon te bewegen. Wij stonden juist allemaal stokstijf stil. Zelfs Jordi was in een wassen beeld veranderd en dat vond ik heel knap want hij heeft aa-dee-haa-dee. Dat betekent dat hij Alle Dagen Hartstikke Druk is. Jordi heeft het ons aan het begin van het schooljaar uitgelegd. Voor het geval we anders misschien niet zouden merken dat hij nog geen seconde kan stilzitten.

Het omgekeerde soepbord zweefde langzaam naar het schoolplein. Het bleef even in de lucht hangen en zakte toen naar de grond.

‘Hij gaat landen!’ riep Jordi.

Het was net of hij een toverspreuk had gezegd. Iedereen praatte en bewoog weer.

‘Wat een reclamestunt,’ zei Jan-Paul. ‘Niet te filmen.’

‘Echt wel.’ Djaan stootte de juf aan. ‘Waar is uw mobieltje? Dit is wereldnieuws.’

Ik zag de telefoon op het bureau liggen en gaf hem gauw aan Esther, want zij is de technaut van onze klas. Als de computer vastloopt, lost zij het op. Ze mag ook altijd de kar met de televisie gaan halen en de programma’s van school-tv aanzetten.

Uit het soepbord kwamen pootjes.

‘Het landingsgestel,’ zei Pim.

Esther was al aan het filmen. ‘Ik zet het straks op *YouTube* en dan zijn we beroemd.’

‘Of dood,’ moest Pim zo nodig zeggen. ‘Je weet nooit wat die buitenaardse wezens van plan zijn. Pijlen afschieten met hun tentakels. Gif over je heen spuwen...’

‘Hou je kop,’ zei Hamza.

Ik heb er een hekel aan als Hamza zo doet, maar het was fijn dat Pim zijn kop hield.

‘Er zijn ook aardige ruimtewezens, hoor,’ zei Mei.

Pok. Het soepbord kwam netjes op zijn pootjes terecht. Het had niet één koplamp zoals mijn fiets, maar wel honderd. Het licht dat eruit kwam was afwisselend wit, rood en groen.

‘Kom mee, naar buiten!’ riep Djaan.

Ik vind haar het mooiste en stoerste meisje van de klas. Haar huid heeft de kleur van chocola en dat is nou net mijn lievelingssnoep. Zonder nog ergens over na te denken, holde ik achter haar aan.

‘Wacht,’ zei juf Marion. ‘We kunnen beter...’

Maar Hamza, Jan-Paul en Mei kwamen ons al achterna. En daarna ook de rest van de klas. Toen ging juf Marion ook maar mee.

Het leek wel spitsuur in de gang. Uit alle klassen stroomden kinderen die naar buiten wilden.

Weinig kans. Directeur Jansen versperde ons de weg.

‘Terug!’ riep hij. ‘Iedereen moet binnen blijven. Dit is een noodsituatie. Mogelijk dreigt er gevaar. Verstop je onder je tafel. Maak je zo klein mogelijk en bescherm je hoofd met je handen. De hulpdiensten zijn gewaarschuwd.’

Juf Marion ging meteen terug naar de klas. De meeste kinderen liepen met haar mee. Ze merkte niet dat Djaan, Mei, Hamza, Pim en ik bleven staan.

‘We nemen de nooduitgang,’ fluisterde Djaan.

Pim trok een gezicht alsof hij moest poepen. ‘Ik weet niet...’

‘Held,’ zei Djaan.

‘Oké, oké,’ mompelde Pim meteen.

Ik hoop niet dat hij ook op haar is.

We slopen langs de koffiekamer. Ik keek telkens achterom. Het leek alsof mijn hart net als Jordi aa-dee-haa-dee had. Het stuitte in elk geval als een gek op en neer.

Fjuw, daar was de nooddeur.

Djaan duwde de klink naar beneden en grijnsde. Haar tanden zijn prachtig wit. Volgens Jan-Paul kan ze zo meedoen in een reclame voor Prodent.

‘Open,’ zei ze.

Verdwijntruc

We stonden op het schoolplein, een paar meter van het soepbord vandaan. Er klonk gebrom en gezoem. Toen gingen de honderd koplampen uit. We hielden alle vijf onze adem in. Ik dacht: nu komen ze ons halen – en met ‘ze’ bedoel ik dus niet de ruimtewezens, maar een meester of juf. Nou, grote mensen zijn niet zo dapper als je misschien wel denkt. Er kwam niemand. De schooldeur bleef potdicht. Alleen juf Marion stond paniekerig op het raam te bonzen en te gebaren dat we naar binnen moesten komen. Maar wij waren natuurlijk eventjes doof en blind. Toen verdween ook zij. Ik denk dat ze net als de andere juffen en meesters onder haar bureau was gaan zitten. Opdracht van de directeur.

In het soepbord ging wel een deur open. Nou ja, het was meer een rolluik dat omhoog zoefde. Pim zocht dekking achter Hamza en zei: ‘Nu gaan we het krijgen.’ Zijn stem bibberde alsof hij bij iemand achter op de fiets zat en over een bobbeltesweg reed.

Ik dacht aan dodelijke laserstralen. Aan mensenvleesetende monsters uit de ruimte. Aan groene mannetjes met insectenogen.

Uit de deuropening kwam een loopplank. Alleen hoefde je er niet echt op te lopen, want hij had een lopende band.

Mei hield haar hoofd schuin. ‘Aaah,’ zei ze.

Dat zegt ze ook altijd als ze een puppy of een schattig baby’tje ziet. Toen het laatste stukje van de plank uit de UFO kwam, stond er geen puppy of baby op, maar...

Tsja, wat was het eigenlijk? Het leek nog het meest op een paarse Tele-

tubbie, maar dan dun en met konijnenoren. Hij rolde langzaam naar ons toe en stapte van de plank af.

In de verte klonken sirenes. Het geluid kwam in een razend tempo onze kant op. En intussen stonden wij en die Teletubbie elkaar nogal ongemakkelijk aan te staren. Ik kreeg hetzelfde gevoel dat ik altijd krijg als ik helemaal alleen met Djaan ben. Dan kriebelt het in mijn buik en ik heb meestal geen idee wat ik moet zeggen.

Mei was de eerste die haar mond opendeed. ‘Hoi,’ zei ze.

De sirenes maakten inmiddels meer herrie dan mijn vader en zijn drumstel op zolder.

‘Buitenaardse wezens verstaan geen Nederlands!’ schreeuwde Pim. Hij was blijkbaar niet zo bang meer, want hij kwam naast me staan.

Toen kon niemand meer boven de loeiende sirenes uitkomen. Vijf politieauto’s, een brandweerwagen, twee ambulances en een zwarte bus met geblindeerde ramen reden met piepende banden de straat in. Ze parkeerden zomaar midden op de weg en op de stoep. De zwarte bus reed zelfs het schoolplein op!

Het geloei stopte. Een agent met vier strepen op zijn mouw stapte uit een auto. Hij kreeg een megafoon in zijn handen gedrukt. De achterportieren van de zwarte bus vlogen open en er sprongen mannen in donkere pakken uit. Ze droegen grote helmen, kogelvrije vesten en pistoolmitrailleurs.

‘Cool,’ zei Hamza.

Mei werd bleek. ‘Ze gaan hem toch niet neerschieten?’

‘Tuurlijk wel.’ Pim keek even achterom. ‘Maar misschien gebruiken ze geen echte kogels en verdoven ze hem alleen. Dan kunnen ze eerst nog allerlei wetenschappelijke proeven met hem doen voordat ze hem in reepjes snijden.’

Ik werd een beetje misselijk en wilde dat Pim zijn kop weer hield.

Mei huilde bijna. ‘Maar hij heeft niks gedaan.’

‘Hallo kinderen bij het ruimteschip!’ schalde het over het plein. Het was

de agent met de megafoon. Hij stond op de rand van de zandbak. ‘Niet bang zijn!’

‘Ik ben nooit bang,’ zei Hamza verontwaardigd.

‘Wij zullen jullie beschermen!’ riep de agent.

‘En wie beschermt hem?’ vroeg Djaan met een knikje naar het ruimtewezen.

In gedachte zag ik de Teletubbie al op een snijtafel liggen. Maar toen drong het tot me door dat de politie hem waarschijnlijk nog niet eens had gezien. Het ruimtewezen was een kop kleiner dan ik. En wij vormden met zijn vijven een soort muur tussen hem en de agenten.

We konden hem nog redden!

‘Loop rustig weg!’ galmde het uit de megafoon. ‘Zo ver mogelijk van het ruimteschip vandaan!’

Er kwamen twee busjes aangescheurd. Ik zag aan de opschriften dat ze van de televisie waren. Er landt natuurlijk niet elke dag een UFO op een schoolplein. Zoiets komt geheid op het journaal. Ik vond het wel best want daardoor waren de agenten even afgeleid.

‘Vlug,’ zei ik tegen Hamza. ‘Je vest.’

Het was een vest met een capuchon. Daarmee kon je heel goed een paarse, kale kop – pardon: hoofd – verbergen. Alleen de konijnenoren zaten een beetje in de weg. Ik moest ze plat tegen zijn hoofd aan leggen.

‘Nu jouw sjaal nog,’ fluisterde ik tegen Mei. ‘Knoop hem om zijn middel.’

Binnen een paar tellen zag het ruimtewezen er bijna net zo uit als wij. Als je tenminste niet op zijn paarse huid lette.

Djaan keek me aan alsof ik niet gewoon Boelie maar Tarzan was, en net een hertje uit de bek van een krokodil had gered.

‘Handen in je zakken,’ zei ik tegen het wezen. Ik moest het voordoen voordat hij het snapte en zijn handen in de zakken van Hamza’s vest stopte. Ik zag nog net dat hij aan beide handen zes vingers had in plaats van vijf.

‘En naar beneden kijken.’ Mei duwde zijn hoofd omlaag.
‘Verlaat het schoolplein!’ zei de agent door de megafoon.
Mei en Djaan pakten ieder een arm van de Teletubbie vast en trokken hem mee. Hamza is het grootst en het breedst van onze klas, dus die ging pal voor het vermomde wezen lopen. Pim en ik flankeerden hem.
‘En nu?’ fluisterde Mei.
‘We verstoppem hem zolang op school,’ antwoordde ik zonder mijn lippen te bewegen.
Sinds er op klaarlichte dag een computer is gestolen, zit onze schooldeur

op slot. Je moet aanbellen en wachten tot er iemand komt opendoen. Meestal is dat de conciërge, maar Henk was die dag ziek en daarom deed juf Inge open. Gelukkig wilde ze zo snel mogelijk terug naar haar eigen klas en bekeek ze ons amper. Anders had ze vast wel gevraagd wie die nieuwe paarse leerling was.